

DIAMANDESCU Ion Corneliu (n. 5 ian. 1936, mun. București)

În 1955 a absolvit Școala medie tehnică de instalații din București iar apoi s-a înscris la Școala tehnică de transporturi aeriene București cu durata de un an (1955 – 1956). La finalizarea studiilor a fost repartizat ca radiotelegrafist la Aeroportul Băneasa, acolo unde și-a desfășurat activitatea doar pentru trei luni de zile, deoarece în 1956 a fost admis la Școala militară de ofițeri de miliție București (1956 – 1958).

După absolvirea școlii militare de ofițeri activi a MAI și obținerea gradului de locotenent de miliție a fost repartizat la Direcția economică din Direcția Generală a Miliției, acolo unde a ocupat funcțiile de lucrător operativ prim (1958 – 1961) și șef al Secției industrie (1961 – 1963). În 1963 a fost mutat la Direcția regională de Miliție Iași în funcția de șef al Serviciului economic (1963 – 1967) iar după absolvirea facultății de Drept a fost promovat în funcția de locțiitor al șefului Direcției regionale de Miliție Iași/Miliția județului Iași (1967 – 1974).

Într-un referat de cadre întocmit de Secția cadre a CC al PCR la data de 25 mai 1977, se menționa o abatere pe linie de serviciu pentru care a fost pedepsit disciplinar (atât pe linie profesională, cât și pe linie de partid):

În 1971, pentru faptul că a apelat la unii subordonați pentru procurarea unor materiale și obiecte din comerț pentru părinții și rudele sale, iar cu ocazia cumpărării unui autoturism nu a menționat în actul de vânzare-cumpărare prețul real, a fost pedepsit de conducerea ministerului cu „mustrare severă”, iar pe linie de partid cu „mustrare”, sancțiuni ce i-au fost ridicate¹.

În 1974 a revenit în Direcția economică din Inspectoratul General al Miliției în funcția de șef serviciu, funcționând până la promovarea sa în funcția de locțiitor al șefului Direcției judiciare din IGM (1976 – ?). În 1976 a fost trimis timp de 4 luni în Pakistan pentru a ajuta la organizarea poliției din acest stat. La înapoierea în țară a fost numit în funcția de locțiitor al șefului Miliției Capitalei, poziție pe care a deținut-o până în 1985. Nefiind un ofițer agreat de șeful Miliției municipiului București (colonelul Marin

---

¹ Referat de cadre din 22 mai 1977 întocmit de Secția cadre a CC al PCR. Documentul este semnat de către Arsene Gheorghe – adjunctul șefului Secției cadre a CC al PCR, prim-adjunctul aceleiași secții – Drăgan Constantin, și de către colonelul de securitate Bocșe Iosif, șef serviciu în Direcția cadre a MI. Sursa: ANIC, Fond *Secția cadre a CC al PCR*, Dosar D-84, *passim*.

Bărbulescu), dar nici de către șeful IGM (generalul-locotenent Nuță V. Constantin), Diamandescu a fost mutat în aparatul central al IGM ca locțiitor al șefului Direcției judiciare² (1985 – 30 apr. 1986). Un an mai târziu a fost mutat la Botoșani în funcția de șef al Miliției județene, activând acolo până în decembrie 1989 (30 apr. 1986 – 28 dec. 1989).

Înainte de decembrie 1989, ofițerul Diamandescu a publicat o serie întreagă de articole în organele MI. Primele sale articole au apărut în perioada 1967 – 1968. Ultimul său text a fost publicat în revista MI „Pentru Patrie”, din noiembrie 1989. Este vorba despre articolul „Pe cine invităm la video”, în care autorul relatează cum un hoț din Botoșani deghizat în lucrător la întreprinderea locală de electricitate a sustras mai multe obiecte din casa unei botoșănence care deținea un videocasetofon și care își pusese casa la dispoziția prietenilor pentru vizionarea filmelor pe casete video (cazul a fost rezolvat cu „operativitate” de către ofițerii Aurel Păun și Constantin Barbu din Miliția județului Botoșani).

În data de 8 ianuarie 1990 a fost avansat la gradul de general-maior iar câteva zile mai târziu, prin Decretul CFSN nr. 64 din 17 ianuarie 1990 a fost numit în funcția de adjunct al ministrului de Interne și șef al Statului Major al MI.

Adjunct al ministrului de Interne și șef al Comandamentului Serviciilor și Înzestrării (8 – 17 ian. 1990); adjunct al ministrului de Interne și șef al Statului Major din MI (17 ian. – 25 apr. 1990); prim-adjunct al ministrului de Interne și șef al Inspectoratului General al Poliției³ (25 apr. – 23 iul. 1990). Evenimentele din 13 – 15 iunie 1990 l-au surprins pe generalul Diamandescu în funcția de șef al IGP.

Discuțiile dintre generalul-maior Corneliu Diamandescu și generalul-colonel Mihai Chițac⁴ din data de 13 iunie 1990 pot da în mare măsură o explicație asupra lanțului cauzalității în intervenția forțelor de ordine⁵. Reiese cu prisosință faptul că Diamandescu a fost implicat direct și consistent în coordonarea acțiunilor forțelor de

---

² „Poliția – dragostea dintâi”, interviu cu general-maior Corneliu Diamandescu realizat de Viorel Opreșcu, în *Poliția română*, nr. 6, 5 aprilie 1990, p. 2.

³ „Personalități publice-politice decembrie 1989-27 septembrie 1992. Ediția I”, București, Ed. Holding Reporter, 1993, p. 60.

⁴ Cei doi apar în convorbire radiotelefonică cu următoarele indicative: 52 – Mihai Chițac, 53 – Corneliu Diamandescu.

⁵ Doru Viorel Ursu, *Ministru de Interne. Încleștarea (I)*, București: CD PRESS, 2008, pp. 59-71.

ordine din data de 13 iunie. Un pasaj din convorbirea menționată a făcut carieră în toate tentativele ulterioare de interpretare a evenimentelor din 13-15 iunie 1990:

53 – Două atacuri succesive, aruncă cu pietre, ne mutilăm aparatul, un autobus e distrus, asta a fost sprijinul de azi-dimineață până acum.

52 - Și să știți că nu mai vine. La 23 August [Uzinele „23 August” – București, n.a.] a zis că sindicatele nu au fost de acord să trimită.

53 – **Vă rog să-l informați pe domnul președinte** [presupunere: Ion Iliescu, n.a.]: **ne dăm foc la toate autobuzele. Asta a fost înțelegerea. Vă rog să-l informați**⁶

Ulterior, în prima parte a anilor 2000, Diamandescu a declarat în repetate rânduri presei că Mihai Chițac ar fi fost cel care a comandat intervențiile din Piața Universității.

După evenimentele din iunie 1990 a mai deținut următoarele funcții: secretar de stat și șef al Departamentului Poliției din MI (23 iul. – 24 sept. 1990); atașat militar la Seul (1992); consilier la Președinția României (1996); director general al Regiei Autonome Dacia din MI (? – 3 febr. 1997).

A fost trecut în rezervă la 11 iulie 1997 cu gradul de general de divizie care-i fusese acordat la 21 noiembrie 1996⁷.

Mihai Burcea
Marius Stan

---

⁶ *Ibidem*, p. 68.

⁷ Gheorghe Crișan – „Piramida puterii. Oameni politici și de stat, generali și ierarhi din România (22 decembrie 1989 – 10 martie 2004)”, vol. II, București, Ed. PRO HISTORIA, 2004, p. 121.